

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγράμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Οὐ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνέγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 45. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὅδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 4 Μαρτίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 10

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 76.)

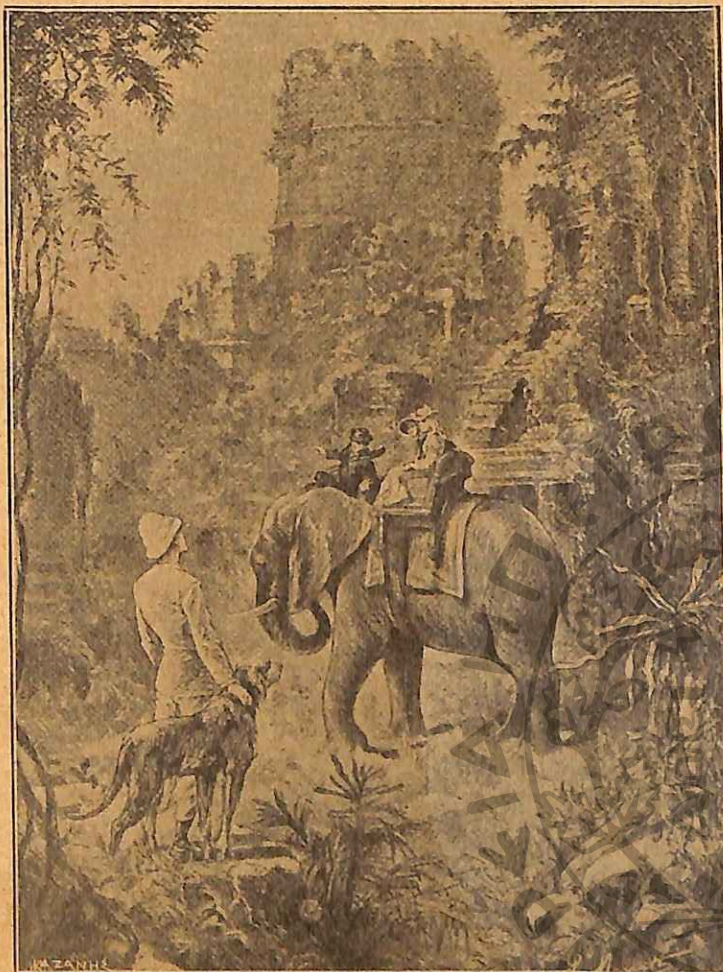
Ὁ Γολιάθ ἐβάδιζε ζωηρά, ἐκτείνων ἅπαντες τὴν προδοσκήδα του διὰ νὰ ὁσφρανθῇ τὰ ἀντικείμενα, καὶ ἅποτε δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ δρέψῃ μὲ αὐτὴν καὶ κινῆνα ἄγριον καρπὸν. Ἡ Κοραλία, ἡ Λίνα καὶ ὁ Γεράρδος ἐγέλων, ἐφλυάρον, ἔψαλλον διάφορα τραγούδια καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμαν θελκτικωτέραν ἐκδρομὴν.

Ἡ ὁδοπορία ἐξηκολούθησε, χωρὶς κανέν ἐπεισόδιον, ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου· τέλος ἐστάθμευσαν πλησίον ἐνὸς χαρυστάτου ρυακίου, τοῦ ὁποῦ αἱ ὄχθαι ἦσαν κατάφυται ἀπὸ ἄνθη, καὶ τὸ ὁποῖον κατέβαινε μὲ σκιρτήματα τὴν κλιτὺν τοῦ μικροῦ βουνοῦ. Ἐτίμησαν ὅπως ἤρμοζε τὰ ὠρεῖα πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Μαργαρίτα εἶχε γεμίσει τὸ καλῶθιον, ὃ δὲ Γολιάθ ἔλαβε τὸ μερίδιόν του μὲ πολλὴν διάκρισιν. Καὶ τώρα, ὅπως καὶ πάντοτε, ὁ τρόπος τοῦ Γολιάθ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς πολλὰ κακομαθημένα παιδία· ποτὲ δὲν ἄπλωνε χεῖρ ἢ μᾶλλον προδοσκήδα, εἰς φαγήτόν· ποτὲ δὲν ἔτριγε μὲ λαίμαργίαν, δὲν ἐρρόρα μὲ ἀπληστίαν ὥστε νὰ τρέχῃ τὸ νερὸν ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ποτὲ δὲν ἔχριε τὸ πρόσωπόν του μὲ γλυκίσματα. Ἐπερίμενε μὲ ὑπομονὴν τὴν σειρὰν του, καὶ ὅταν ἤρχετο, ἐξέτεινε μὲ εὐγένειαν τὴν προδοσκήδα του εἰς τὴν ὠραίαν χεῖρα τῆς Καρλίας, ἣ τις αἰσθνομένη τὴν ἀναπνοὴν του, ἐκαυχόμηναι τί ἐξήκει καὶ ἐξέλεγε δι' αὐτὸν ἐν ὠρεῖον ὀπωρικὸν ἢ γλύκισμα.

Οἱ νεαροὶ ἐξερευνηταί, ὃι οὐ ἀνεπαύθησαν, ἐπνεύλαθον τὴν

πορείαν των· ἄλλ' ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τῶν τριῶν. Πέραν τοῦ λόφου ἐκείνου δὲν εὕρισκετο ἡ θάλασσα, ὅπως ἐφαντάζοντο, ἀλλὰ ἄλλο τι περισσότερον ἐκπληκτικὸν ὡς πρὸς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην.

Πύργος γιγάντιος ἔχων ὀγκώδεις καὶ φοβεροὺς τοίχους, ἀλλὰ ἡρειπωμένος, ὑψοῦτο ἐκατὸν βήματα πρὸ αὐτῶν. Τὸ σκυθρωπὸν καὶ μυστηριώδες τοῦτο κτίριον ἐφαίνετο πανάρχαιον. Ὁ Γεράρδος καὶ αἱ δύο κόραι ἐσιώπων· μελαγχολία καὶ ἀνητυχία κατέλαβε τὰς ψυχὰς των.

Τὴν σιωπὴν διέκοψε πρώτη ἡ Λίνα. — ὦ, Κοραλία. νὰ φύγωμε! φοβοῦμαι! ἀνέκραξε κάτωχρος.

— Φοβεῖται; εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἀ, ναί, πραγματικῶς, θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς φοβοῦμεθα. Διὰ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἀρχὴν ἔμεινα κατάπληκτος. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι ὅπως πάντα. Τί ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν; ἂν τὸ ἐρείσιον αὐτὸ εἶνε μελαγχολικόν, τί εἴμπορεῖ νὰ μᾶς κάμῃ;

— ὦ, δὲν ἐξεύρω... ἀλλὰ ἤθελα νὰ φύγωμεν.

— Τὸ σωστὸ εἶνε νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀνακαλυψὶν μας εἰς τὸν πατέρα, τὸν ἑορῖκον καὶ τὸν ἱατρόν, πρὶν νὰ ριψοκινδυνεύσωμεν ἐκεῖ μέσα, εἶπεν ἡ Κοραλία.

— Πῶς; νὰ ἐπιστρέψωμεν αἰσχροῦς, χωρὶς νὰ εἴμεθα ἐσώμεν νὰ ἴδωμεν τί συμβαίνει ὀπίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον! Ἀ! ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀνεκράξεν ὁ Γεράρδος. Ἐλα ἐδῶ, Κοραλία, πέμου τί φοβεῖσαι;

— Τί νὰ σοῦ πῶ... δὲν ἐξεύρω... ἓνας τοῖχος μπορεῖ νὰ κρημνισθῇ... ἢ ποῖος εἴξευρε... μέσα ἐκεῖ εἶνε θηρία... φεῖδις... σκορπιό!... εἶπεν ἡ κόρη μὲ δισταγμόν.

— Ἀ! μὲν εἶμεθα μὲ τὸν Γολιάθ, καὶ αὐτὸς μὲ ἓνα πάτημα τοῦ ποδιοῦ του μπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν.

— ὦ Γεράρδε, ἐκεῖ μέσα νὰ ἐμβόμε; Καὶ πρῶτα πρῶτα πῶς; δὲν ὑπάρχει θύρα!

— Χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπάρχη μίαν· δὲν μου φαίνεται τὸν πύργον αὐτὸν νὰ τον ἔκαμαν διὰ τὰ πουλιά... Λοιπὸν ἂς τὴν ζητήσωμεν.

Κεντήσαντες πρὸς τὰ ἐμὰ δὲν ἐφαντάζομεν πῶς θὰ δεχθῶ ἐπισκέψεις σήμερα. (Σιλ. 82, στ. α')

Οἱ νεαροὶ ἐξερευνηταί, ὃι οὐ ἀνεπαύθησαν, ἐπνεύλαθον τὴν

τὸ τεῖχος· μετ' ὀλίγον δὲ διέκριναν ἐν ῥήγμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ἥμισυ ἐφράσσετο ἀπὸ ὀγκώδεις λίθους. Ὁ Γο-λιὰθ μετετόπισεν αὐτοὺς καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν περίβολον. Ὁ πύργος ἀπὸ πλησίον ἐφάνετο φοβερώτερος· ἐκεῖτο εἰς τὸ μέσον αὐλῆς γυμνῆς ἀπὸ γιγανταίους ἀκανθώδεις θάμνους· θολωτοὶ δίοδοι παράδοξοι, ἔχουσι σχῆμα γρικμῆς τεθλασμένης, ἦσαν συνδεδεμένοι μετὰ τὸ ἐξωτερικὸν τεῖχος· θαμνίζεις, αἱ ὁποῖαι κατέπιπτον εἰς ἐρείπια, ὠδήγουν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν τειχῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο ἀκόμη ἰχνη λιθίνων σκοπιῶν διὰ τοὺς φρουρούς.

— Ἀ! αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἤξευραν πῶς νὰ ὑπερασπίσων τὸν ἑαυτὸν τους... εἶπεν ὁ Γεράρδος. Βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω ἐκεῖνα τὰ κοιλωμάτα; θὰ ἐτοποθετοῦσαν χωρὶς ἄλλο τοξότας. Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω ποῖοι εἶνε οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ ὀχυρωτάτου αὐτοῦ φρουρίου. Τί λέγεις, Κοραλία;

— Δὲν εἰσεύρω... Αὐτὸ τὸ κτίριον μοῦ φαίνεται πανάρχαιον... θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ κατεσκευάσαν χεῖρα ἀνθρώπων, ποὺ ἔζησαν χιλιάδες χρόνια πρὸ ἡμῶν.

— Μαῦροι λέγεις νὰ το κατεσκευάσαν αὐτό; ἀδύνατον!

— Αὐτὸ δὲν φαίνεται ἔργον μαύρων· θὰ το κατεσκευάσαν περιηγηταί, λευκοὶ ὡστὴν ἡμᾶς, ἄνθρωποι πολιτισμένοι, ποῖος εἰξεύρει, ἴσως καὶ χρυσοθήραι.

— Χρυσοθήραι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶπεν ὁπισθεν αὐτῶν μία φωνὴ σοβαρὰ καὶ εὐάρεστος, ἥτις ἔκαμεν αὐτοὺς νὰ ριγῇσιν ἀπὸ ἐκπληξιν.

Οἱ τρεῖς ἐξερευνηταί, στραφέντες φρεσμένοι, εἶδον ἕνα νέον, Εὐρωπαῖον ἐξάπαντος, ἀλλὰ μαῦρον ὡς ἄραβ'· εἶχεν ὑψηλὸν καὶ εὐκαμπὺν τὸ σῶμα, ἡ δὲ σοβαρὰ μορφή του ἐξέφραζεν ἐνέργειαν καὶ ζώην· ὁ ἀγνωστος ἐφόρει λευκὴν στολὴν καὶ λευκὸν ὁμοίως πλυν ἐκ φλοῦ, καὶ συνωδεύετο ἀπὸ ἕνα σκύλον, ὅστις ἔμενε πλησίον του ἀκίνητος καὶ σιωπηλός.

— Δὲν ἐφάνταζό μοι πῶς θὰ δεχθῶ ἐπισκέψεις σήμερον, εἶπα μὲ μετρίαιμα, τὸ ὁποῖον ἐφώτισε τὴν μορφήν του, διότι δεκαοκτὼ μῆνας ποὺ καταικὼ εἰς τὸ ἐρείπιον τοῦτο, δὲν μου συνέβη τοιαύτη εὐτυχία. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ συστήσω τὸν ἑαυτὸν μου ὀνομάζομαι Μιχρηιάλης Χαρδουῆνος, καὶ εἶμαι Γάλλος.

— Ὅπως καὶ ἡμεῖς! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος συνελθὼν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴς συγχωρήσετε, κύριε, διὰ τὴν εἰσβολὴν μας εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Κατοικίαν μου, τὴν ὁποίαν εὗρον ἑτοιμὴν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἔχετε καὶ σεῖς τὰ ἴδια μ' ἐμὲ δικαιώματα.

— Ἡ καλωσύνη σας. Γὰρ ἐπιτρέψατε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ εἶπω ποῖοι εἶμεθα.

Οἱ γονεῖς μας ἐγκατεστάθησαν πρὸ ὀλίγου ὅχι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ· ὀνομάζομαι Γεράρδος Μασσι. Ἰδοὺ ἡ ἀδελφὴ μου Κοραλία καὶ ἡ ἄλλη ἀδελφὴ μου Λίνα Βέλπερ, — δηλαδὴ δὲν εἶνε ἀδελφὴ μου, ἀλλὰ τὸ ἴδιον — ὁ πατήρ της κατοικεῖ μαζί μας· θὰ ἐπολυλογούσασθε διὰ τὴν ὁμοιότητα ἐκείνην ἀπὸ πλῆθος πετεινῶν ἡλθάνεν καὶ ἐγκατεστάθημεν ἐδῶ, καὶ ἡ μακρὰ αὐτὴ ἱστορία δὲν θὰ εἴχε διὰ σὰς κανὲν ἐνδιαφέρον.

— Τοῦναντίον, εἶπεν ὁ ξένος μετρίαιμα, ἀλλ' ἂν ἡ διήγησις αὕτη εἶνε μακρά, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ καταβῇτε ἀπὸ τὸ ὀχυρῶμα ὑποζυγίων σας καὶ νὰ μου κάμετε τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν πύργον μου, ἡ μὲν ἡ μὲν ἡ μὲν, διότι, τὸ ἐκπληκτικόν, δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα ἰδιοκτησίας ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ Γεράρδος εἶχε διάθεσιν νὰ δεχθῇ προθύμως τὴν πρόκλησιν ταύτην, ἀλλ' ἡ Κοραλία ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ δεχθῇ, χωρὶς νὰ το γνωρίζουν οἱ γονεῖς τῶν, τὴν πρόσκλησιν ἐνδὸς ἀγνώστου.

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ, κύριε, εἶπεν ἡ Λίνα, εἶνε ἀργά, καὶ τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ ἐπιστρέψωμεν, νομίζω.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δέχεσθε, κύριε Χαρδουῆνε, νὰ ἔλθετε μαζί μας εἰς τὸ Μασσιχώριον; εἶπεν ὁ Γεράρδος, λυπηθεὶς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πύργον.

— Τὴν εὐχαρίστησιν αὐτὴν θὰ λάβω χωρὶς ἄλλο μετ' ὀλίγον, ἀπεκρίθη ὁ Χαρδουῆνος. Σήμερον, ἀφ' οὗ ἐπιμένετε νὰ ἐπιστρέψετε, θ' ἄρκεσθῶ νὰ σας συνοδεύσω ὀλίγον καὶ νὰ σας ἐξηγήσω καθ' ὅσον τὴν πιθανὴν καταγωγὴν τοῦ πύργου, ἀφ' οὗ, ὅπως εἶδα, τὸ ζήτημα σὰς ἐνδιαφέρει... Ὅπως εἶλεγε καὶ ἡ δεσποινίς, τὸ κτίριον τοῦτο εἶνε πανάρχαιον, καὶ οἱ μαῦροι, τὰ δυστυχισμένα ταῦτα ὄντα, δὲν ἐβλάσαν χεῖρ εἰς τὴν κατασκευὴν του. Κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐκτίσθη ἀπὸ τοὺς Φοίνικας πρὸ πέντε χιλιάδων περίπου χρόνων.

— Πέντε χιλιάδων! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία, ρίψατα βλέμμα· σκεπτομένη εἰς τὰ πανάρχαια τεῖχη.

— Ἰσως καὶ περισσότερον ἀκόμη. Οἱ ἔμποροι οὗτοι εἶχον καταστήματα εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ πολὺ, πολὺ περασμένους χρόνους, ὁ δὲ πύργος οὗτος ἔχει μεγάλην ἀνιολογίαν μετὰ τὰ φοινικικὰ μνημεῖα, τῶν ὁποίων τὰ ἐρείπια σώζονται εἰς τὴν Σαρδηνίαν καὶ εἰς τὸ Περὺ ὑπὸ τὸ ὄνομα ν ο ὕ ρ α γ.

— Ἦσαν λοιπὸν διαβολάνθρωποι, μὲ ἄλλους λόγους! Καὶ τί δουλεῖα εἶχαν ἐδῶ, τόσον μακρὰν;

— Ὅπως τὸ εἶπε καὶ τοῦτο ἡ δεσποινίς, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχα τὴν ἀδιακρίσιν ν' ἀναμειχθῶ εἰς τὴν συδιάλεξίν σας, πιθανὸν εἶνε ὅτι ἤρχοντο εἰς ἀναζήτησιν χρυσοῦ.

— Ἀλλ' οὐαί!.. Μήπως ἀνακάλυψαν καὶ τὴν φλέβαν τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ ἐμὲ;... ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ἐκπληκτός.

— Εἶνε πολὺ πιθανόν, καὶ ἡ λέξις φλέψ τὴν ὁποίαν ἤδη εἶπατε, ἐπιβεβαιώνει τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα, ὅτι τὸ φρενὸν τοῦτο φρούριον δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο εἰμὴ κολοσσία, χράνη πρὸς χῶνους χρυσοῦ. Εἶπατε ὅτι εὐρίσκεται χρυσὸς εἰς τὸ πέριξ, νομίζω;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ναί, κύριε Χαρδουῆνε. Καὶ διὰ νὰ μὴ σας ἀποκρύψω τίποτε, σὰς λέγω ὅτι διὰ τοῦτο ἡλθάνεν ἐδῶ. Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς σας δὲν ἔτυχεν νὰ ἰδῇτε πούθεν ἰχνη χρυσοῦ; Νέον μετρίαιμα ἐφώτισε τὴν σοβαρὰν μορφήν τοῦ Χαρδουῆνου.

— Ὁμι, ἀπήντησεν, ὁμολογῶ ὅτι δὲν διηύθυνον τὰς ἐρεῖνὰς μου πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἐγὼ εἶμαι ἀρχαιολόγος, καὶ σὰς διαβεβαιῶ ὅτι πολὺ μεγάλῃ ἐκπληξίν θὰ αἰσθανθῶ ἂν ἡμπορέσω νὰ ἀναγνώσω μίαν παλαιὰν ἐπιγραφὴν, διγλωσσὸν ἢ τριγλωσσὸν παρὰ ν' ἀνακαλύψω ἕνα ὄγκον χρυσοῦ μεγάλῃτερον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου.

— Μὴ κατηγόρητε τοὺς ὄγκους τοῦ χρυσοῦ, κύριε Χαρδουῆνε, σὰς βεβαιῶ, δὲν εἶνε διόλου κακὴ, εἶπε γελῶν ὁ Γεράρδος. Ἀλλὰ, συγχωρήσατέ μοι τὴν περιέργειαν. Μόνος σας κατοικεῖτε εἰς τὸν πύργον;

— Σχεδόν· συντρόφους ἔχω μόνον τὸν σκύλον μου Φάνορα καὶ ἕνα μικρὸν δωδεκαετὲς ἀραπάκι, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ καθήκοντα οἰκονόμου· ἡ συναναστροφή του δὲν εἶνε διόλου ὀχληρὰ· τὸ δυστυχισμένον παιδί εἶνε βωδόν.

— Τὸ κακόμοιρον! ἐπιθύρισε μὲ συμπάθειαν ἡ Κοραλία.

— Πῶς δὲ στενοχωρησθεῖ! ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος. Μὲ κανένα λοιπὸν δὲν ὁμιλεῖτε;

— Δὲν ὁμιλῶ μὲ κανένα, καὶ ἐν τούτοις δὲν στενοχωροῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Χαρδουῆνος γελῶν ἀναισθητῶς· ἀσχοιοῦμαι εἰς τὰ χαρτιά μου, τὰ παλιμψηφτιά μου, τὰς ἐπιγραφὰς μου... ἡ μοναξιά δὲν με τρομάζει· καὶ ὅταν μεγαλώσετε καὶ σεῖς, κύριε Γεράρδε, θὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶνε πολὺ προτιμότερα ἀπὸ τὴν συντροφίαν μερικῶν ἀνθρώπων.

— Τότε λοιπὸν θὰ σὰς γίνωμεν ὀχληροί! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Μασσιχώριον ἔως τὸν πύργον δὲν εἶνε τίποτε, εἰς τὴν χώραν αὐτὴν... Ὁ! ἀναθεματίζετε τὴν εἰσβολὴν μας εἰς τὴν ἐπικράτειάν σας!..

— Ὡ, διόλου, ἂν κρίνω ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀποικίας, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος, προσδεδειγμένος μὲ βλέμμα φιλικόν τοῦς τρεῖς νεαροὺς ἐξερευνητάς, οἵτινες ἐκάρησαν ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ Γολιάθ. Μεγάλῃ εὐχαρίστησιν θὰ αἰστανθῶ νὰ ἐ-

πισκεφθῶ κατ' αὐτὰς τοὺς γονεῖς σας, καὶ ἐλπίζω νὰ τους πείσω νὰ ἔλθουν νὰ ἐπισκεφθῶν τὸν πύργον. Εἶνε πραγματικῶς περιεργότατος. Τώρα ἀσχοιοῦμαι εἰς τὸ νὰ ἀναπλάσω τὸ ἀρχικόν του σχῆμα, τὸ ὁποῖον εἶνε περίπλοκον ὅσον δὲν εἰμφορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ· καὶ ἂν θελήσετε νὰ τὸν περιεργασθῇτε λεπτομερῶς τὸν πύργον, καλὰ θὰ κάμετε νὰ με πᾶρετε ὡς ὁδηγόν. Ἐδῶ θὰ σας ἀγῆσω· εἰδὼ πῶς ὁδόν μου πρέπει νὰ πάρῃ κανεὶς διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Μασσιχώριον· πάντοτε πρὸς νότον ἢ ὄρι;

— Μάλιστα, κύριε Χαρδουῆνε· καὶ ἂν εἴχατε τὸν καιρὸν νὰ προχωρήσετε μαζί μας, ἔως εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ τοῦ πύργου, θὰ διεκρίνατε τὴν ἀποικίαν μας. — Ἀλλὴν φορὰ! σὰς ὑποσχομαι ὅτι θὰ ἔλθω νὰ σας ἴδω, καὶ σὰς διαβεβαιῶ ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ ἡῦρα συμπατριώτας τόσον μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν μας πατρίδα.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ

ΑΙ ΔΥΟ ΠΗΡΑΙ

— Τί παρήξεν ἰδέα ἤλθε τοῦ Πλάστου μας, φιλιτάτη Καμηλοπάρδαλις, νὰ σου χάρισῃ τέτοιον λαμβό!.. Ἄν ἐφορῶσαι καὶ σὺ φωκὸλ, ὅπως μερικοὶ ἄνθρωποι, δὲν θὰ σοῦ ἐφθινεν οὔτε ἕνα τόπι ὕψος!

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁμιλεῖς ἀπὸ φόβου, φίλτατε Ἐλέφα! Ἡθελες καὶ τὸ ὑλικὸν τοῦ λαμποῦ μου ὁ Πλάστης μας νὰ το προσθέσῃ ἐπὶ τὴν μύτη σου. Τί λέγει καὶ ἡ ἀγαπητὴ μας Ἀλώπηξ;

— Ἐγὼ δὲν λέγω τίποτε. Θυμοῦμαι μόνον ὅτι ἔζησε κάποτε ἐξὸν κόσμου ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ τὸν ἔλεγον Αἰτωπόν.

Ἦτο πολὺ φίλος τῶν ζώων καὶ ἤξευρεν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν γλωσσάν των Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπίσης... Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Αἰτωτὸς ἔλεγεν, ὅτι καθεὶς ἄνθρωπος ἔχει δύο πῆρας, δηλαδὴ δύο σακκούλια, τὸ ἕνα ἔμπροσθεν καὶ τὸ ἄλλο ὀπίσθεν. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν ὑπάρχουν τὰ ξένα ἐλαττώματα, καὶ γι' αὐτὸ τὰ βλέπει πάντοτε· εἰς τὸ ὀπίσθεν ὁμοῦς ὑπάρχουν τὰ ἰδικά του ἐλαττώματα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὰ βλέπει ποτέ... Ἐως τώρα ἐνόμιζα ὅτι μόνον οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰ δύο αὐτὰ σακκούλια· σήμερον ὁμοῦς βλέπω, ὅτι καὶ τὰ ζῷα ἐπίσης τὰ ἔχουν. Ἀ, συγγνώμην! Ἐξαιρεῖται ἡ φίλη μας Καγκάρου, ἡ ὁποία ἔχει μόνον ἕνα. Ἀλλ' οὐαί, Καγκάρου;

— Ναί, ἔχω ἕνα σακκούλι καὶ το ἔχω ἐμπρὸς μου. Ἐτσι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ βλέπω πάντοτε τὰ ἐλαττώματα τῶν παιδιῶν μου, τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ ἐλαττώματα ἰδικά μου καὶ ὅλης μας τῆς φυλῆς. Γι' αὐτὸ δὲν κατηγορῶ, οὔτε περιπαίζω ποτέ τὰ ἄλλα ζῷα.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΗΣ ΘΕΜΙΔΟΣ

ΠΗΡΧΕ τὸ πάλαι εἰς τὴν Ἀττικὴν δῆμος, Ἀνῆκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν καὶ ὀνομαζόμενος Ραμνοῦς. Ὁ κάτοικος Ραμνοῦς τὸς θηλυκὸν Ραμνοῦς ἢ Ραμνοῦσις. Ὁ δῆμος οὗτος ἦτο περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ λατρείαν τῆς Νεμεσίως καὶ τῆς ἄλλης συνέδρου τοῦ Διὸς κατὰ

τὴν ἀπονομήν τῆς δικαιοσύνης, τῆς Θέμιδος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Νέμεσις ὀνομάζεται ὑπὸ τινων συγγραφέων «ἡ ἐν Ραμνοῦντι Θεὸς» καὶ ἀπλῶς «Ραμνοῦσις».

Ἐπὶ τοῦ χώρου, τὸν ὁποῖον κατεῖχεν ἡ ἀρχαία πόλις, σώζονται ἀκόμη ἀξιοθέατα ἐρείπια. Ἡ τοποθεσία ἀπέχει τρεῖς περίπου ὥρας ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα καὶ ἐπὶ τὸ ἀπὸ τὴν Κηφισίαν. Εἶνε μία προεξέχουσα ὄρεος λόφου, ἐπάνω εἰς ὃν ῥοπέδιον, στολισμένη γλαφυρῶς μετὰ ἐρείπια δύο αἰῶν· ἐνδὸς μικροτέρου, ὁ ὁποῖος ἔχει τοίχους ἀπὸ λίθους πολυγώνους, καὶ ἐνδὸς μεγάλτερου, συνεχόμενου μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ τοῦ ὁποῖου ὀκτὼ κίονες ἴσταντο ἀκόμη ὄρθινοι, φέροντες ραβδώσεις ἐπάνω καὶ κάτω, ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς τὸ μέσον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον δὲν εἶχε τελειώσῃ. Διατηροῦνται ἀκόμη καὶ ὠραιότατα φανώματα, καθὼς καὶ μέρη τοῦ θρησκευτοῦ, μετὰ ἰχνη ζωγραφιδῶν καὶ χρυσομάτων. Ὁ μικρότερος Ναὸς εἶνε τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἱερὸν τῆς Νεμεσίως, ἡ κατ' ἄλλους τῆς Θέμιδος, τὸ ὁποῖον κατέστρεψαν οἱ Πέρσαι. Ὁ μεγαλύτερος ἐκτίσθη μετὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους, ἐπὶ τῆς μεγάλης ἀκμῆς τῶν Ἀθηναίων. Περὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς, ἔργου αὐτοῦ τοῦ Φειδίου ἢ τοῦ μαθητοῦ του Ἀγορακρίτου, λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη ἀπὸ μέγα τεμάχιον παρίου μαρμάρου, τὸ ὁποῖον εἶχον φέρῃ μαζί των οἱ Πέρσαι, διὰ νὰ στήσουν μνημεῖον τῆς ἐν Ἑλλάδι νίκης των. Ἀλλ' ὁ εὐσεβὴς των πόλις, χάρις εἰς τοῦς ἥρωας τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμίνος, τῶν Πλαταιῶν καὶ τῆς Μυκάλης, δὲν ἐξοπληρώθη ποτέ, τὸ δὲ μάρμαρον ἐκεῖνο, ἀπομεινὸν λάφυρον πολέμου, μετεβλήθη ὑπὸ τὴν σμίλιν τοῦ Φειδίου εἰς ἀγάλμα τῆς τιμωροῦ Θεᾶς, εἰς ἀθήνησιν τρόπαιον νίκης, ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων τόσον καλῶς ἐγνώριζαν οἱ πανένδοξοι Ἀθηναῖοι νάνε-

γείρουν ἐκ τῶν λαφύρων τοῦ ἐχθροῦ!.. Εἰς ἀπόστασιν δέκα λεπτῶν ἀπὸ τὸ ὄροπέδιον, ἐπάνω εἰς ἄλλον λόρον παραπλάσιον, φαίνεται τὸ παλαιὸν φρούριον, σήμερον ὀνομάζεται κοινῶς Ὁ βριόκαστρο, — ἐρείπια τειχῶν καταπρασίνων ἀπὸ βρύα καὶ θάμνους, διατηρούντων εἰς πολλὰ μέρη τὸ ἀρχικόν των ὕψος. Ἡ θεὰ τῶν ἐρειπίων τούτων, τῶν Ναῶν καὶ τῶν τειχῶν, ἐν τῷ μέσῳ ἐρήμου ἐκτίσσεως, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ὀπίστας φαίνεται κάτω ἡ θάλασσα, ἡ θεὰ αὐτὴ ἡ ἀνακλουσα δύο ἐποχὰς τῆς ἐλληνικῆς Τέχνης καὶ συνδεδεμένη μετὰς λαμπροτέρων ἡμέρας τῆς Ἑλλάδος, προξενεῖ βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην.

Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ τὴν αἰσθανθῶν, ἐπισκεφθέντες κατὰ τὰς ἐκδρομὰς των τὸν ἀρχαῖον Ραμνοῦντα, θὰ τὴν αἰσθανθῶν καὶ πάλιν, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην αἶθουσαν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, τὴν ὁπισθεν τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ ὁποία ὑπὸ τινων συγγραφέων ὀνομάζεται Αἰθουσα τῆς Θέμιδος. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀναγιγνώσκεται ἡ ἐπιγραφή: «Ἐκ τῶν ἐν Ραμνοῦντι ἀνασκαφῶν», καὶ τὸ ὄνομα «Χαρέστρατος Ραμνοῦντιος». Εἶνε ὁ καλλιτέχνης τοῦ μεγάλου ἀγάλματος τῆς Θέμιδος (ἔρ. 231), τὸ ὁποῖον ἴστανται ἐκεῖ περιφανῶς, κατεπλήρουν διὰ τῆς σεμνῆς καὶ ἐπιβλητικῆς καλλονῆς του. Ἡ θεὰ τῆς Δικαιοσύνης παρίσταται, ὅπως τὴν βλέπετε, ἐνδεδυμένη μετὰ ποδῶν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, τὸ ὁποῖον συνέχει διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Δείπει μόνον ἡ χεὶρ, δι' ἧς θὰ ἐκράτει τὸ ἐμβλημα τῆς, τὴν πλάστιγγα. Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἐπιγραφή, δηλοῦσα ὅτι τὸ ἀγαλμα εἶνε ἀφιέρωμα τοῦ Ραμνοῦντιος Μεγακλείους «στειφανωθέντος ὑπὸ τῶν δημοτῶν δικαιοσύνης ἕνεκα.» Ἐργον τοῦ Γ' αἰῶνος π. Χ. θεωρεῖται ὡς ἕν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ Μουσείου μας.

Ἐκ τῶν ἄλλων μαρμάρων τῆς αἰθούσης, θνήσκωμεν τὸ ἀγαλμα τῆς ἱερείας Ἀριστονόης (ἔρ. 232), εὐρεθὲν μετὰ τοῦ προηγουμένου ἐν Ραμνοῦντι· ἐν ἀγάλματι Τύχης, εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ φυσικοῦ, κρατύσης τὸ κέρας τῆς Ἀμυλθείας· μικρὸν ἀγαλμα Σατύρου ὠραιότατον (ἔρ. 239) εὐρεθὲν ἐν Ἀμάρ· τρεῖς πλάκας, εὐρεθείσας ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ καὶ εἰκονίζουσας ἐν ἀναγλύφῳ ὀρχηστρίδας καλλιτέχνης τέχνης· ἐν ἀγάλματι τοῦ Ἡρακλείους ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, καὶ τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ ποικιλωτάτην συλλογὴν ἐκ πενήντην καὶ περὶ τοῦ κεφαλῶν, φυσικοῦ μεγέθους, μεταξὺ τῶν ὁποίων σημαντικωτάτη, διὰ τὸ εἰκονίζομενον πρόσωπον, εἶνε ἡ ὑπ' ἄρ. 327 κεφαλή τοῦ ἀθηναίου ῥήτορος Δημοσθένους, εὐρεθείσα ἐν τῷ Ἀνακτορικῷ Κήφῳ.

ΦΑΙΔΩΝ

των· δέν μου λές, γιατί; ξεφυγν; 'Ο θεός σου τ'α' εδωξέ;

— 'Οχι, αὐτοί ἤθελαν. Δὲν εἶχαν ἀνάγκη πιά νά δουλεύουν.

— Φαίνεται, ὅτι ἡ γιγνὶς θά τους ἀφῆσε μεγάλη κληρονομία.

— Ναι, ναι! δὲν εἶπαν τίποτε σὲ κανένα, γιὰ νὰ τους λυπᾷται ὁ κόσμος καὶ ὁ θεός μου; ἐγὼ ὅμως ξέρω, ὅτι πῆραν μαζί τους ἕνα πουργι γαμάτο χρυσάρι· τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

— Πουργι; ἤρωτες; ζωηρὸς ὁ καλόγηρος; μὴν εἶδες καὶ τίποτε χρυσά; — Ναι, καὶ χρυσὸ ἕνα σωρὸ τῶν ἡύραν μέσα εἰς τὸ ροδαίον τῆς γιγνίως.

— Καὶ τί ἄλλο ξέρεις; Τί δρόμο ἐπῆραν; Ποῦ πηγαίνουν;

— Στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ εὗρουν καθὼς ἔλεγον, κάποιον θεὸ των. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξεχάσεις, ὅτι αὐτὸς ὁ θεὸς τώρα ὑστερα ἐστὺν ὡς ἐστὶν ἐπὶ τῆς γιγνίως.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— Τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

— "Ελα τώρα, παιδί μου, δουλεῖα! εἶπε φαιδρὸς ὁ Μάστορ-Λινσάκης πρὸς τὴν ἀντιφύον του ἀνταλμαδίων καὶ αὐτὸς τὴν ἐργασίαν του. Ἀῖριοι ἀργία καὶ δικαιοσύνη ἐστὶν ἐξοχή!" Ἐχουμε Πρωτομηνιά.

Ὁ Οὐγονέτος δὲν ἀπεκρίθη. Ἐπ' ἐξοχῆς ἀνέστη ὁ Μάστορ-Λινσάκης πρὸς τὴν ἀντιφύον του ἀνταλμαδίων καὶ αὐτὸς τὴν ἐργασίαν του. Ἀῖριοι ἀργία καὶ δικαιοσύνη ἐστὶν ἐξοχή!" Ἐχουμε Πρωτομηνιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἡ Γλυκερία διέμενε ἀπὸ τινος εἰς τὴν Πουρριέρην, εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς θείας τῆς Ρενώδης Γερβάτου, τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα.

Ἦτο ἀδελφὴ τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐχάιδευε ὡς ἰδίαν τῆς; — Ναι, καὶ ἡ μικρὰ ἐβασίλευε ἀνευ ἀντιζήλου ἐπὶ τῆς ἀρεπαύλεως καὶ τῶν καλοῦν τῆς.

Εὐτυχὸς ἡ Γλυκερία ἐδικαιολόγει τὸν πολλὸν τὸν ὥρανον τῆς ὄνομα, ὥστε ἡ βασιλεία τῆς ἐκρίνετο πάντοτε πολὺ βραχύνει εἰς τὴν ὑπερήκουσαν τῆς, τὸς τὸς διδοῦς ὅσον καὶ τὸς τετραπόδας, τοὺς ὁποῖους ἡ ἀγρονόμος δὲν εἶχε συνειθισμένους εἰς τὸς πολλὰς περιποιήσεις.

Ὅχι, ὅτι ἦτο κακὴ, ὅλως διόλου, ἦτο μόνον γυνὴ αὐστηρὴ, ἐργασίαν ἀκταπόνητος, τρυφερὰ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπως καὶ πρὸς τὸν ἐκυτόν τῆς.

Ἀλλ' ὅταν ἡ ἀντιφύον τῆς εὕρισκετο ἐκεῖ, εἰς τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας μετεβίβαζεν ὅλην τὴν ἐξουσίαν, καὶ αὐτὴ ἡσύχως δὲ ὀλίγως ἡμέρας μὴ ἀνεμνησμένη σιγῶν εἰς τίποτε. Ὅπως ἡ Γλυκερία ἦτο ἡ λατρευτὴ ὄλων, ζῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὅρνιας, περιστέραι, χήνες, ποσειδέες, μόνις τῆς ἐφώταζε, διὰ νὰ λάβουν τὴν τροφὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ποδὶς τῆς ἦτο ἀφθόνως γεμάτη. Τὸ ἄλογον ἐχρηματίζε, ζήτοσιν τὴν κριθὴν του.

Ὁ ὄνος ἀνέμεπε τὸς πλέον ἡχηρούς του ὀγκνισμούς, θέλων προσηνῶς νὰ θέλῃ τὴν μικρὰν του φίλην, ἡ ὁποία, ἐκτιμῶσα μᾶλλον τὴν καλὴν διάνοιαν, ἐθώπευε τὰ μακρὰ του ὄντα καὶ τῶν ἐφερε καὶ ὀρεκτικὸν λάχωνον. Ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ ἀδάμαστοι τυῖροι ἐφαίνοντο ἡμιρωμένους, ὑπὸ τὸ γλυκὺ βλέμμα τοῦ ἀγαθοῦ πλατμάτος.

Ἡ Γλυκερία εἶχε μείνη εἰς Πουρριέρην, χάριν τῆς ὥρας ἀγροτικῆς ἐορτῆς, ἡ ὁποία γίνεται ἐκεῖ τὴν 1^{ην} Μαΐου.

Ἡ Βασίλισσα Πρωτομηνιά, ἡ ὁποία τὸ ἔτος ἐκεῖνο, κατ' εὐτυχίαν σύμπτωσιν, ἦτο μὴ ἐξάδελφον τῆς, εἶχεν ἐκλέξῃ τὴν Γλυκερίαν, ὡς ἀκόλουθον.

(Ἐπειὰ συνίκα)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΥΕΝΟΥΛΟΣ

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

(ΔΙΑΛΟΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΥΘΟΝ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ)

(Ἡ σκηνὴ παρὰ τὸν Ἰλισὸν ποταμὸν. Ἀνατολὴ Ἡλίου ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμητοῦ. Ὁ Βορέας, ἐντὸς περὶ τοῦ ἀσπύ, φαίνεται πετῶν πρὸς τὸν Ἡλίον ἐκ τῆς Πεντέλης.)

Βορέας. — Πρόβαλε, Ἡλιε λαμπερέ, Νὰ ἰδῶ τὴν δύναμίν σου!

Ἡλιος. — Φύσα, Βοριᾶ, ἀγριε καιρέ, Μὲ ὅλην τὴν ὀρμὴν σου. Ἐγὼ ἀπ' τὸ ὄλοστο οὐρανοῦ, Στὴ Γῆ μου φῶς θά ρίξω.

Βορέας. — Κ' ἐγὼ ἀπ' τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ Στόους κάμπους θά φυσήσω, Κι' ὅτι εἴμ' ἐγὼ πῶς δυνατός Εὐθύς θά σου ἀποδείξω!

Ἡλιος. (Συστέλλων τὰς ἀκτῖνας του): Λοιπὸν, Βοριᾶ, νὰ ὁ καιρὸς Τῇ δύναμιν νὰ δείξῃ! Σὺ ποῦσαι τόσο τρομερός, Ὡστε μπόρεῖς νὰ ρίξῃς Καὶ τοῦ ἐλάτου τὸ κορμὶ, Φυσῶντας μ' ἀγριαν ὀρμὴν. Βλέπεις ἐκεῖνον... μακρὰ... Τὸν ἀνθρώπου ἐκεῖ πέρα; Σὲ θέλω, παγερὲ Βοριᾶ, Τρομαχτικὴ μου ἀέρα, Μιὰν ὥρα νὰ φυσήσῃς Καί... νὰ μού τονε γδύσῃς!

Βορέας. (Μὲ ψυχρὸν μειδίαμα): Γι' αὐτόν, μού φθάνει μιὰ στιγμή Νὰ βάλω δύναμιν κι' ὀρμὴ!

Ἡλιος. (Καταπρόφρον, σταματᾷ τὸν δρόμον του.) Ἐμπρός λοιπόν! Ἐαπλώσου, Τεντώσου καὶ φουσκώσου!

(Ὁ Βορέας ἐκ τοῦ περὶ τοῦ ἀσπύ του φουσκᾷ μανιβάδα. Ὁ Ἡλιος τὸν βλέπει καὶ γελάει ἱερωνικῶς, λέγων κατ' ἑαυτόν):

Ἀνάγκη ποῦ τον ἔχει! Στὴ γούνα του τυλίγεται, Καὶ μὲ τὰ δεκατέσσερα Τρέχει κι' ἀκόμη τρέχει! ...

(Πρὸς τὸν Βορέαν): Λοιπὸν ἡ δύναμίν σου Ἀπ' τὸ λυτὸ ἀσκή σου, Ὅσο καὶ νὰ φυσήσῃ. Δὲν εἵμφορεῖ ἕναν ἀνθρώπου Ἀδύναμον νὰ γδύσῃ! Τώρα νὰ ἰδῇς καὶ μένα...

(Γίνεται κατακόκκινος. Λάμπει, ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ.)

Ρίχνω τὸ φῶς μου ἐπάνω σου Μὲ μάτια πυρρμένα... Κύνταξε, Ἀέρα! στάθηκε... Ἰδὲς τον... ἔξοκτον... Τὴ γούνα του... ἰδρύνει... Σκουπίζεται... στενάζει... Μὲ τὸ ποικαμίσκι Ἀπόμεινε, καὶ τρέχει Ἰσα εἰς τὸ ποταμάκι... Τὴν κεφαλὴν του βρέχει Μ' ἀπὸ τὴν ζέστη σκάει... Στὴ φλόγα δὲν ἀντέχει...

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

(ΔΙΑΛΟΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΥΘΟΝ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ)

(Ἡ σκηνὴ παρὰ τὸν Ἰλισὸν ποταμὸν. Ἀνατολὴ Ἡλίου ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμητοῦ. Ὁ Βορέας, ἐντὸς περὶ τοῦ ἀσπύ, φαίνεται πετῶν πρὸς τὸν Ἡλίον ἐκ τῆς Πεντέλης.)

Βορέας. — Πρόβαλε, Ἡλιε λαμπερέ, Νὰ ἰδῶ τὴν δύναμίν σου!

Ἡλιος. — Φύσα, Βοριᾶ, ἀγριε καιρέ, Μὲ ὅλην τὴν ὀρμὴν σου. Ἐγὼ ἀπ' τὸ ὄλοστο οὐρανοῦ, Στὴ Γῆ μου φῶς θά ρίξω.

Βορέας. — Κ' ἐγὼ ἀπ' τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ Στόους κάμπους θά φυσήσω, Κι' ὅτι εἴμ' ἐγὼ πῶς δυνατός Εὐθύς θά σου ἀποδείξω!

Ἡλιος. (Συστέλλων τὰς ἀκτῖνας του): Λοιπὸν, Βοριᾶ, νὰ ὁ καιρὸς Τῇ δύναμιν νὰ δείξῃ! Σὺ ποῦσαι τόσο τρομερός, Ὡστε μπόρεῖς νὰ ρίξῃς Καὶ τοῦ ἐλάτου τὸ κορμὶ, Φυσῶντας μ' ἀγριαν ὀρμὴν. Βλέπεις ἐκεῖνον... μακρὰ... Τὸν ἀνθρώπου ἐκεῖ πέρα; Σὲ θέλω, παγερὲ Βοριᾶ, Τρομαχτικὴ μου ἀέρα, Μιὰν ὥρα νὰ φυσήσῃς Καί... νὰ μού τονε γδύσῃς!

Βορέας. (Μὲ ψυχρὸν μειδίαμα): Γι' αὐτόν, μού φθάνει μιὰ στιγμή Νὰ βάλω δύναμιν κι' ὀρμὴ!

Ἡλιος. (Καταπρόφρον, σταματᾷ τὸν δρόμον του.) Ἐμπρός λοιπόν! Ἐαπλώσου, Τεντώσου καὶ φουσκώσου!

(Ὁ Βορέας ἐκ τοῦ περὶ τοῦ ἀσπύ του φουσκᾷ μανιβάδα. Ὁ Ἡλιος τὸν βλέπει καὶ γελάει ἱερωνικῶς, λέγων κατ' ἑαυτόν):

Ἀνάγκη ποῦ τον ἔχει! Στὴ γούνα του τυλίγεται, Καὶ μὲ τὰ δεκατέσσερα Τρέχει κι' ἀκόμη τρέχει! ...

(Πρὸς τὸν Βορέαν): Λοιπὸν ἡ δύναμίν σου Ἀπ' τὸ λυτὸ ἀσκή σου, Ὅσο καὶ νὰ φυσήσῃ. Δὲν εἵμφορεῖ ἕναν ἀνθρώπου Ἀδύναμον νὰ γδύσῃ! Τώρα νὰ ἰδῇς καὶ μένα...

(Γίνεται κατακόκκινος. Λάμπει, ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ.)

Ρίχνω τὸ φῶς μου ἐπάνω σου Μὲ μάτια πυρρμένα... Κύνταξε, Ἀέρα! στάθηκε... Ἰδὲς τον... ἔξοκτον... Τὴ γούνα του... ἰδρύνει... Σκουπίζεται... στενάζει... Μὲ τὸ ποικαμίσκι Ἀπόμεινε, καὶ τρέχει Ἰσα εἰς τὸ ποταμάκι... Τὴν κεφαλὴν του βρέχει Μ' ἀπὸ τὴν ζέστη σκάει... Στὴ φλόγα δὲν ἀντέχει...

Βορέας. — Πρόβαλε, Ἡλιε λαμπερέ, Νὰ ἰδῶ τὴν δύναμίν σου!

Ἡλιος. — Φύσα, Βοριᾶ, ἀγριε καιρέ, Μὲ ὅλην τὴν ὀρμὴν σου. Ἐγὼ ἀπ' τὸ ὄλοστο οὐρανοῦ, Στὴ Γῆ μου φῶς θά ρίξω.

Βορέας. — Κ' ἐγὼ ἀπ' τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ Στόους κάμπους θά φυσήσω, Κι' ὅτι εἴμ' ἐγὼ πῶς δυνατός Εὐθύς θά σου ἀποδείξω!

Ἡλιος. (Συστέλλων τὰς ἀκτῖνας του): Λοιπὸν, Βοριᾶ, νὰ ὁ καιρὸς Τῇ δύναμιν νὰ δείξῃ! Σὺ ποῦσαι τόσο τρομερός, Ὡστε μπόρεῖς νὰ ρίξῃς Καὶ τοῦ ἐλάτου τὸ κορμὶ, Φυσῶντας μ' ἀγριαν ὀρμὴν. Βλέπεις ἐκεῖνον... μακρὰ... Τὸν ἀνθρώπου ἐκεῖ πέρα; Σὲ θέλω, παγερὲ Βοριᾶ, Τρομαχτικὴ μου ἀέρα, Μιὰν ὥρα νὰ φυσήσῃς Καί... νὰ μού τονε γδύσῃς!

Βορέας. (Μὲ ψυχρὸν μειδίαμα): Γι' αὐτόν, μού φθάνει μιὰ στιγμή Νὰ βάλω δύναμιν κι' ὀρμὴ!

Ἡλιος. (Καταπρόφρον, σταματᾷ τὸν δρόμον του.) Ἐμπρός λοιπόν! Ἐαπλώσου, Τεντώσου καὶ φουσκώσου!

(Ὁ Βορέας ἐκ τοῦ περὶ τοῦ ἀσπύ του φουσκᾷ μανιβάδα. Ὁ Ἡλιος τὸν βλέπει καὶ γελάει ἱερωνικῶς, λέγων κατ' ἑαυτόν):

Ἀνάγκη ποῦ τον ἔχει! Στὴ γούνα του τυλίγεται, Καὶ μὲ τὰ δεκατέσσερα Τρέχει κι' ἀκόμη τρέχει! ...

(Πρὸς τὸν Βορέαν): Λοιπὸν ἡ δύναμίν σου Ἀπ' τὸ λυτὸ ἀσκή σου, Ὅσο καὶ νὰ φυσήσῃ. Δὲν εἵμφορεῖ ἕναν ἀνθρώπου Ἀδύναμον νὰ γδύσῃ! Τώρα νὰ ἰδῇς καὶ μένα...

(Γίνεται κατακόκκινος. Λάμπει, ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ.)

Ρίχνω τὸ φῶς μου ἐπάνω σου Μὲ μάτια πυρρμένα... Κύνταξε, Ἀέρα! στάθηκε... Ἰδὲς τον... ἔξοκτον... Τὴ γούνα του... ἰδρύνει... Σκουπίζεται... στενάζει... Μὲ τὸ ποικαμίσκι Ἀπόμεινε, καὶ τρέχει Ἰσα εἰς τὸ ποταμάκι... Τὴν κεφαλὴν του βρέχει Μ' ἀπὸ τὴν ζέστη σκάει... Στὴ φλόγα δὲν ἀντέχει...

Γυμνώθηκε νὰ δροσισθῇ, Μπλούσι πέφτει μέσα νὰ λου- Εἶδες, Βοριᾶ; Ἐ, πῆψε, [σθῆ! Κι' ἀπ' τὴν ντροπὴν σου κλάψε!

— (Ὁ Βορέας κατεντροπισμένως ζητεῖ νὰ πετάξῃ. Ἀλλ' ὁ Ἡλιος τὸν κρατεῖ διὰ τῆς βίας.) Βορέας. — Μ' ἐνίκησες... νὰ φύγω...

Ἡλιος. — Στάσου ἀκόμη λίγο, Νὰ σοῦ τα ψάλλω, ἀπότομη Καὶ ἄγρια Πνοή...

Ἐγὼ ὅμως μὲ τὴν λάμψιν μου, Χωρὶς ἀντάρες, ὅπως σὺ, Στὴ Γῆ φέρνω τὴν ἀνοιξί

Καὶ δίδω 'εἰς' ἀνθὴ τῆς ζωῆς, — Στὰ ρόδα καὶ στίς λεμονιές. Καὶ

Παραδορ και Νευροσπαστον — τὸ Εὐδὸς ἰον πληροφρεῖ τὴν Πικραμένην Καρδίαν διὰ τὸ ἐκίκα τοῦ εἰν Μ. Μ. — ὁ Δεικώτερος Ἀγγε-
λος ζητεῖ τὰ ἐκίκα καὶ τὴν διαίτην τοῦ Ἀγγε-
λου τῆς Ἀγάθης. — ὁ Σπύρος Ι. Τρακάκης ἀ-
σπάζεται τὸν Ἀναστ. Μ. Λεοπόπουλον καὶ ζητεῖ
τὰ ἐκίκα τῆς Ρωσικῆς Καρμίας. — ἡ Κρο-
δία ὁπὸ Πέτρων δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Αἰγυπ-
ίας Ἀθηνῶς προταθῆσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ
ἀναμένει ἐπιστολὴν τῇ. — ἡ Πενθοδία Καρδία
πληροφρεῖ τὴν ἑαυτῶν Καρδίαν διὰ τὴν ἐκίκα
τῆς μό.ον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύ.α-
ται νὰ μάθῃ. — ἡ Πολύμνια Λασκάρως ἀσπάζ-
εται τὴν Καρδίαν. — ὁ Νεαδὸς Μουσικὸς
χαίρει τὴν ἰσοφῶν Ἀσπ. τὸν Ἀνταῖον
καὶ τὸν Μικρὸν Πανούργον. — ὁ Ναυτοπαις ἀνα-
μένει τὴν φωτογραφίαν τοῦ Χρυσόφρου Πακτω-
λ. — τὸ Ρόδον τῆς Ἀδῆς συγχάριεν τὴν Ταῦ-
ρέτην καὶ τὸ Μενεξεδένιον Μπουκετάκι διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν τῶν εἰς τὰς κωμικὰς, ποῦ ἐπαίξεν εἰς
τὸ Ἀρσάκειον. — ἡ Ἑλληνοπούλα ἔμχεν διὰ
τὴν Κρατησίκελεια εὐρίσκεται τὴν εἰς τὴν Σχ-
λεῖον τῆς πόλεως τῆς καὶ ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ τὴν
γνωρίσῃ διὰ τοῦτο τῇ ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν τῆς.
— ἡ Εὐφροσύνη Προσάλετη (παραστικά) ἀ-
σπάζεται τὴν Πόλκαν Μαζούρκαν. — ὀλίγισται
παρελείθησαν ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα
(ὅτι προσπαθῶ. . . εἰς τὴν ἄλλην ἐρωτησίαν
σου, ἀπαντῶ ὅτι, δὲν μου ἐρῆν κατὰλλος
πρὸς δημοσίους) Διὰ τὴν Ἀγάθης. — ὁ
Ἀπόστολος Μαρτῖον (δυστυχῶς, ἐγὼ δὲν εἶ-
μι πορὸς νὰ κἀνω αὐτὴν τὴν σύστασιν) εἶνε ἀπο-
κλειστικὸν ἐκ τῶν συνδρουμένων. — ὁ Φρο-
δίτην Π. Παππανδραπούλου (εὐχριστῶς θερ-
μῶς διὰ τὰς τῶν καλὰς διαθέσεις: εἰς ὅλας
σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ σφίσις τὰς ὁδῶν,
τὸν ὅπου σου συνιστῶ νὰ ἀναγινώσκῃς εἰς τὸ 1ον
καὶ 2ον φυλλάδιον) διὰ τὴν δὲν σημειώνει καὶ τὸ
ψευδώνυμόν σου. — ὁ Χρητισμὸν Χελιδονάκι
(τὸ ἔσπειλα ἐκ νέου) ἡ σύστασις σου θὰ γίνῃ ἐν
καίρῳ. — ὁ Κωδὸς Ὁρισε, Κουκουρῶλον (δὲ, πι-
στεύω νὰ ὑπάρχῃ τὸση κακία εἰς τὸν κόσμον! ἡ
κακία τῆς ὁδῶν ἐπιτηδῆς τὴν ἀμείν του ἐ-
πὶ νῶς εἰς ἕνα δυστυχισμένον σκυλάκι, διὰ νὰ το
διαμελίσῃ, εἶνε κατὰ τὴν ἀπορροπῶν πιστεύω διὰ
ἐγὼ κατὰ λάθος καὶ διὰ τὴν ἀμαρτηλῆς ἐλυπήθη
πολύ) Εὐστάθιον Ψαριανόν, (εἰπὲ εἰς τὴν «Φι-
λῶμενον» Ὁμάδα) διὰ τὴν ὑπὸ σοῦ ὑπογεγραμμένη
ἐπιστολὴ τῆς μ' εὐχριστῶς πᾶρα πολὺ καὶ διὰ
πρῶτον τὰ τὴν δῆγμα καὶ τὴν πευματικὴν
μας οἰκονομείαν) Φίλ - Μοῦ - Αἰ (ἐλήθη) —
Σταφιδάκι (φαντάσου τὴν χαρὴν μου, ὅταν εἶδα
τοὺς λαμπροὺς αὐτοὺς βαλμούς! τὰ φυλλάδια τῶν
νέων συνδρουμένων ἐστὶν ἀληθῶς ὅλα τακτικῶς, καὶ
πιστεύω διὰ ἐλήθησαν) Ἀγάθης τῇ, Καλὸ
γρηγορ (Ε) σπάζετε τὰ δάκρυά σου καὶ γράψτε
μου τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὰς χερμαίνες ἐξ-
τάσεις σου ἔσπειλα νοερώς τὰ θερμότερα: εὐχά-
μαι) Ἰωάννην Α. Ἀγγελιδίην (δὲν ἀμυβῶμαι,
οὕτε δημοσιεύω τὴν διαβιβάζωσιν σου, ὅτι δὲν
ἐπιθυμῶ νὰ ἐρεθίσῃ καμμία ἀντιβία περὶ ὁρι-
σμένων προσώπων) Ἰωάννην Χ. Σολωτῆν (Ε)
διὰ τὴν ζωγραφὴν περιγραφὴν) Φύρδην - Μυρδην
(τρελὸν μετὰ τὸν «Εὐφροσύνην Αὐτοκράτορα» αἱ
προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, τὸ εἶπα χιλιετίαι,
δημοσιεύονται μετὰ τὴν σειρὰν καὶ ἀναλόγως τοῦ
χώρου ποῦ ἔχω ὥστε κάποιος ἀρτοῦν) Παιδι-
κὴν Καρὰν (πρῶτη - πρῶτη μὲν ἦλθεν ἡ ἡμέ-
τησίς σου εἰς τὸν Πνευματικὸν Διαγωνισμόν) —
Δευτεριετην Ἀγγελοῦ (πολὺν καρὸν εἶ-
χες νὰ μου γράψῃς διατ' μετὰ πολλὴν εὐχαρί-
στησιν ἀνέγνωσα τὰς ἐνθυμώδεις σου ἐνθυμώ-
σεις) Πάμιον (ἔσπειλα) Σ. Ι. Τρακάκη
(ἐλήθη) Παιμνικὴν Ράβδον (ἡ ὁποία ἐπι-
δοκίμαζε τὴν πρότασιν τοῦ Τέττερος τῆς Ἀ-
ρχαίας καὶ λέγει διὰ τὴν ὁρμηλότητα) Ἀ-

νῆτοχον Πνεῦμα (καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἐπιδοκίμαζε
τὴν πρότασιν) Πενθοδοῦν Καρδίαν (εὐχαριστῶ
θεριώτατα διὰ τὸ ἐσπείθωμαι ἐκλέγω σήμερον
ψευδώνυμον διὰ τὴν νέαν μου φίλην) Κιθαρω-
δὸν Ἀρίωνα (ἔσπειλα) τὰς Ἀσκήσεις τί νὰ τὰς
κῶμαι;) Τριφυλί (εὐχα, σὲ συγχάριεν διὰ τοὺς
λαμπροὺς βαλμούς σου) Τύρινθ (ἔλαβα καὶ
περιμένω) Ἀδελφίον (ὅτι ἔμουν πολὺ εὐχαρι-
στημένη, ἂν μου ἔγραψες συχνότερα) Ἡπειρώ-
την (ἔχει καλῶς) Φιλοπάτοιν Ἰάδην (τὸ λά-
θος ἦτο ἰδικόν μου, διότι σὺ μόνον ἐπὶ σοῦ
εἶχες σημειωτῇ ἄλλ' ἐνθύμωσα διὰ ἐκ παραδρομῆς
προέλεψες τὸ ψευδώνυμον) Γεώργιον Μυρωδιάν
(Ε) διὰ τὴν ὁριζομένην ἐπιστολὴν σου ποῖον
εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον διὰ νὰ σοῦ το
ἐγερῶ κανονικῶς; δὲν εἶδα νὰ το γράψῃς) —
Νεκρὸν Μουσικὸν (βεβχῶς, καὶ νέου εἶδους Ἀ-
σκήσεις δύνανται νὰ ἐπινοήσῃ ὁ διαγωνιζόμενος)
στέλλει μου λοιπὸν τὸ ἀντίδόν σου, διὰ νὰ σοῦ
εἰπῶ, ὅτι πρὸς τὴν τὸ συμπεισθῶς εἰς τὴν συλ-
λογὴν τοῦ Διχαίσιμου) Θυμωσὴν τῶν Ὁ-
ραίων Τεχνῶν (μετὰ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐ-
γνωρίσκα τὸν ἀδελφόν σου, οἱ ἀρτιμοί, τοὺς ὁ-
πλίους φέρουν αἱ Πνευμ. Ἀσκήσεις, σὲ ὁδηγοῦν
περὶ τοῦ ἀντιδίου τῶν Ἀντιδίων) τὰ Μαγικά Γράμ-
ματα, αἱ Μεταμορφώσεις καὶ αἱ λοιπαί, ὅσαι
φέρουν δύο, τρεῖς, τέσσαρες ἢ καὶ πέντε ἀριθ-
μοὺς λογαριάζονται ὡς δύο, τρεῖς, τέσσαρες ἢ καὶ
πέντε λύσεις: π: χ: ἔχομεν τρεῖς Μεταμορφώ-
σεις κατ' αἱ λύση πάντες καὶ τὰς τρεῖς, θὰ τοῦ
λογαριθμοῦ τρεῖς ὁρθαὶ λύσεις, ἂν λύση μόνον
τὰς δύο, θὰ τοῦ λογαριθμοῦ δύο, καὶ οὕτω κα-
θεξῆς) Ναυτοπαιδὴν (Ε) διὰ τὰς ἐνθυμώσεις ἐκ
τοῦ «Ὁμήλου» καὶ θεριὰς εὐχαρίστησιν ἐκ με-
ρου: τῆς Κικῆς διὰ τὰ γραμματικὰ ἐγκρίνα-
ται τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου) Βιοτολοι-
γὸν Ἀρην (ἐλπίζω διὰ δὲν θὰ κάμῃς πάλιν τὸσον
καρὸν νὰ μου γράψῃς. . . δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον
τῆς ἀδελφῆς σου) Ρόδον τῆς Ἀδῆς (εὐχόμαι
ἀπὸ καρδίας περὶ τῆς) Ζιζάνιον τοῦ Πειραι-
ῶς (μετὰ μεγάλην μου χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν πρῶ-
την ἐπιστολὴν σου εὐχριστῶς διὰ τὰς καλὰς
διαθέσεις) Πόλκαν Μαζούρκαν (ναί, πολὺν κα-
ρὸν ἔκαμν: νὰ μου γράψῃς, ἀλλ' ἐλπίζω διὰ τὴν
ὅτι εἶσαι τακτικὴ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν λοιπὸν) Μα-
γευμένον Δάσος (ἦτο καὶ νὰ σὲ ἀντίσῃ ἡ «τε-
πελὶα» τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐξηγητῆς ἀρχικὰ δὲν
εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ἂν θέλῃς ζητήσῃς τὰ διὰ τῶν
Ἀσπασμῶν καὶ Πληροφωρίων) Πάμιον τῆς Ἀδ-
ῆς (εἰς τὸ α' φύλλον, εἰς τὸ τέλος, ὑπάρχει εἰ-
δοποίησις περὶ τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάθης»)
Κωνσ. Μ. Κατσαρῶν (εὐχαρίστως καὶ περι-
μένω φίλησέ μου καὶ τὸν ἀδελφόν σου) Μενε-
ξεδένιον (ἔγινε καλὰ τὸ χέρι;) Μπάμ - Μπόμ
(Ε) διὰ τοὺς στίχους σου εἰς τὸν Πάμιον Κου-
λούργον, ναί, καὶ τὸ ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ λογα-
ρίζεται εἰς τὸ Ἀδῶν) Ἀποδόρον τοῦ Ἰάση
(καλὸ σὺ εἶσαι φοβερός εἰς τὸ ἐσπείθωμαι! δὲν
ἔχω πλέον λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω. . .) Πι-
κροδάφνην (πῶς; ἐπιτρέπεται δι' ἀμφοτέρους;
καὶ δι' ἀμφοτέρους ἐκλέγω σήμερον) Γλυκὸ
Φιλάκι (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται διὰ τὴν μὴ μου
γὰρ σὲ συχνότερα; δὲν πιστεύω τὸ ρωσικὸν
κρὸν νὰ ἐψύχων καὶ τὴν ἀγάπην σου) Κ.
Τσιολακίδην κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Φε-
βρουαρίου θάπανθῃσιν εἰς τὸς ποταμὸν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

41 λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δύνανται γράψαι
τὰς λύσεις τῶν ὁριζομένων, παρατίθεται ἐν
τῇ ἑξαφύλλῳ μας εἰς τὴν ἑξῆς σελίδι.
περιέχει 20 φύλλα καὶ ἐκτείνεται φ. 1

117. Αεξίγριφος.

Ἐγὼ, καὶ μετὰ τὸν καρὸν
Ἐν ἔξῳ σχηματίζω.
Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν
Ἐπίσης τὸ ἀντικρῶν.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Συμνητοῦλας [Ε]

118. Στοιχειογράφος.

Βγάλε Σῆμα, βγάλε Ρῶ.
Κ' ἔνα πρῶμα ποῦ φορῶ,
Μιά βασίλισσα θὰ γίνῃ,
Ποῦ ἀθάνατη ἔχει μένη.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Συμνητοῦλας [ΕΕ]

119. Τονόγριφος.

Μῆς λέξως ὁ πόνος ἐάν καταβασθῇ,
Σύνηθις τι ἐργαλίδον εἰς τοὺς πύδας θὰ εὐρεθῇ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου [Ε]

120. Ἀναγραμματοσιμῆς.

Εἰς τοὺς ἥρωας θὰ μ' εὐρῇς, φθάναι μόνον νὰ
[ἐρευνήσης,
Κ' εἰς τὰς χώρας τὰς μεγάλας, ἂν με ἀναγραμ-
[ματίσης.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου [Ε]

121. Ἀστήρ.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἄστε-
οἱσκοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως
ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται: ὁρι-
ζοντίως, θεὰ καθετίως, πτη-
νόν, διαγωνίως δὲ λήμνη τῆς
Εὐρώπης καὶ μάντις.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Θεραπευτῆδος τῶν Μουσῶν [Ε]

122. Παίγιον.

Ἄ τ' πίνω, Ζέκ,
Ἰδα γ' οὐδ, Βάπ!

Τί εἶνε τὰ ἄνω ἀκατάλληλα;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου [Ε]

123. Μαγικὸν γράμμα ἐκ παραγῶγων.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστη τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τὸσαι λέξεις, πα-
ραγόμεναι ὅλαι ἐκ τῆς πρώτης ἐδρεθησομέ-
νης.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου [ΕΕ]

124. Κεκρυμμένον Ἀπόφθεγμα.

Κατὰ ἀπαρχῇ γίνεται τέλος κακόν. Σέβου
τὸ γῆρας. Φύσιν πονηρὴν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον.
Ὁ μέλλεις πράττειν μὴ πρόβλεπε, ἀποτυχῶν γὰρ
γελασθήσῃ. Μετὰ τὴν ἀστραπὴν ἔρχεται ἡ βροντὴ.
Μὴ μόνον ἐπαίνει τοὺς αγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ μισοῦ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου [ΕΕ]

125. Φωνηεντόλογον.

κ-σ-θ-ν-ς-ψ-χ-ς

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου [Ε]

126. Γρέφος.

ἡ

α

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ

ἡ